pzazz

Fabels

KOPERGIETERY / I
SOLISTI

Van de flierefluiter en de meningsverschildpad

Lotte Ogiers

Gezien op 29 december 2025
De Centrale, Gent

‘Fabels’, een productie van KOPERGIETERY en I SOLISTI, is zo’n jeugdvoorstelling waarvan ik hoop dat kinderen ze lang zullen koesteren. Ze voert de fabeldieren van Jean de La Fontaine op in een moderne wereld. Dat is misschien niet spectaculair of vernieuwend, maar in deze kleurrijke ‘Fabels’ schittert de eenvoud dankzij de verleidingskracht van pure vertelkunst.

06 JANUARI 2026

Actrices Sophia Bauer en Naomi van der Horst tonen de dieren van Jean de La Fontaine in een hedendaags jasje dat ze gretig en met humor om hun schouders werpen. De wonderlijke reis van de dieren kent geen einde wanneer ze nu eens in de woestijn, dan weer bij de Wijsbeer op de noordpool belanden. In de muziekcompositie van Osama Abdulrasol en Erik Desimpelaere klinkt en kleurt ‘Fabels’ als een ode aan de verbeelding in al haar vormen.

Ik hoop dat iedereen zich nog een voorstelling voor de geest kan halen die ook vele jaren later nog steeds ergens wortels heeft in zijn leven. Zo’n voorstelling waarvan je nog weet hoe het was, die eerste keer echt kijken en verwonderd geraken door de ogenschijnlijk eenvoudige kunst van het spel. Ik voel zelf soms nog hoe in de knusse ronde tent, waar Laika ‘Floris en Blancefloer’ (2001) opvoerde, de verboden liefde tussen een Arabische prins en ‘de dochter van een Christenslavin’ hartstochtelijk opbloeide.

Van mij mag deze ‘Fabels’, met de klinkende tekst van Ibe Rossel, in de fluoroze en gele decors van Sarah Yu Zeebroek ook als prentenboek uitgegeven worden. En verkoop er ineens een luister-cd bij want dankzij de qanun (Arabisch snaarinstrument) van Osama Abdulrasol en de percussie van François Taillefer reis je naar verre oorden waar Bauer en van der Horst zalige stemmetjes geven aan het dierenrijk. Blijf dus maar gewoon ook eens thuis.

Eigentijdse dieren

Het is een slimme keuze om deze hedendaagse reis te starten met het bekendste fabeldier van de La Fontaine. Met zijn *flashy* roze beentjes en mandarijnkleurige lakschoenen spreekt Krekel ‘de Fliérefluiter’ als een moderne kunstenaar die in deze tijd niet meer naar waarde wordt geschat. Geen enkel ander zich een burn-out werkend insect heeft nog oor naar het getsjirp van Tille Van Gastel op fluit en Bram Fournier op trombone, moppert Naomi van der Horst alias de levenslustige Fliérefluiter.

De jonge makers schetsen, zoals in de oorspronkelijke fabels, de gebeurtenissen die ontspruiten vanuit een karaktereigenschap van de vermenselijkte dieren. ‘Fabels’ is een reis van ontmoetingen in een wereld die opwarmt. De moraal verzin je er zelf bij. Veelzeggend is wel dat alle dieren de veranderende wereld enkel onder ogen kunnen zien doordat de kunstenaar zijn reis aanvatte. De zoektocht van Krekel ‘de Fliérefluiter’ naar een warm bed loopt via plekken die vastgeroeste mieren zich nooit zouden willen of kunnen inbeelden.

De ‘Meningsverschildpad’ lijkt zich al helemaal *geprept* te hebben om in de mensenwereld het

jeugdige leger van Theo Francken te vervoegen.

Sarah Yu Zeebroek maakt van die plekken een feest voor het oog. Lange, bedrukte doeken tonen nu eens een snikhete woestijn, dan weer een riviertje in de tropen. Het zijn fantasievolle tekeningen van stekelige blauwe cactussen tegen een felgele achtergrond of wilde dieren in rozig blauwe tinten. Je voelt aan het spel van Bauer en van der Horst dat ze zich maar al te graag hijsen in de al even esthetische, tactiele kostuums van Valerie Le Roy. Bauer is een sissende slang in geometrisch zwartwit of een éénverige vogel met een identiteitscrisis. Mijn lievelingsdier is misschien wel de onverbiddelijk rechtlijnige 'Meningsverschildpad' van van der Horst. In zijn bruine, rubberen visserspak, boots en enorme rugzak met camouflageprint lijkt hij zich al helemaal *geprept* te hebben om in de mensenwereld het jeugdige leger van Theo Francken te vervoegen.

Weerwoord in beeld

Gelukkig bezorgt de standvastigheid van deze 'Meningsverschildpad' ons één van de tederste en mooiste scènes uit de voorstelling. Hij heeft 'te vaak zijn schild gevolgd' en is daardoor in het gat van een vulkaankrater beland. Helrode lichten beschijnen de enorme contouren van het brommende beest in nood. Zijn handjes en beentjes wriemelen in het ijle. Ook al leggen achtjarigen misschien zelf niet de link met onze maatschappelijke 'vrijemeningsdrang' en de bijhorende polarisatie, toch geloof ik wel dat dit eenvoudig explosieve beeld inwerkt als moraal. Via kunst weerwoord tonen, dat is pas krachtig.

Ook hier komt geen enkel dier in opstand tegen de teloorgang van zijn omgeving.

Tegelijk moet ik mijn enthousiasme over de esthetiek en het aanstekelijke spel een klein beetje temperen. Want van een moderne fabel verwacht ik geen hartverwarmende, humoristische schets maar een noodkreet die daarnaast ook eens schuurt en luid in de harten bonkt. Twee achtjarige meisjes stoten elkaar aan wanneer 'Fabels' het laatste beeld neerlegt. 'Toch een happy-end,' fluistert het ene tegen het andere. Ik zie hoe de dieren elkaar warm houden, de krekel fluit en alles is donker. Zoals de oorspronkelijk fabels best deterministisch zijn door aan elk dier vaststaande eigenschappen toe te bedelen, zo komt hier ook geen enkel dier in opstand tegen de teloorgang van zijn omgeving. Iedereen volgt braaf de natuur. Ook als die ongewild op hol slaat. Zo vervelt de klimaatopwarming tot een vaststaand feit waar we ons creatief naar moeten schikken. Als deze dieren mensen zijn, dan hadden ze ons misschien ook eens mogen vertellen dat het op deze manier niet allemaal goed komt, want ik, ik hing aan hun lippen.